

Sygn. akt I ACa 857/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Elżbieta Bieńkowska
Sędziowie	:	SA Elżbieta Borowska (spr.) SO del. Beata Wojtasiak
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. P. (1)**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Sądowi Apelacyjnemu w G.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 28 września 2011 r.

sygn. akt I C 1826/10

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa 631,17 zł tytułem kosztów instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Powód G. P. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Apelacyjnemu w G. wniósł o zapłatę na jego rzecz kwoty 2700 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów niniejszego postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że powyższa kwota stanowi odszkodowanie za szkodę jaką poniósł w następstwie wydania przez Sąd Apelacyjny wG. w dniu 30 września 2010r. w sprawie o sygn. akt I ACo 9/10 orzeczenia niezgodnego z prawem.

Pozwany reprezentowany w niniejszej sprawie przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podniósł, że powód nie wykazał niezgodności z prawem postanowienia Sądu Apelacyjnego w G., jak również pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa, a mianowicie szkody i związku przyczynowego.

Wyrokiem z dnia 28 września 2011r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo oraz zasądził od powoda G. P. (1) na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten ustalił, że postanowieniem z dnia 9 lutego 2010 r. Sąd Apelacyjny wG. ustanowił J. J. pełnomocnika z urzędu, do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Apelacyjnego wG. z dnia 14 grudnia 2009 r. w sprawie I A Cz 1682/09.

Okręgowa Izba Radców Prawnych pełnomocnikiem w sprawie ustanowiła powoda - radcę prawnego G. P. (2). Pismem z dnia 30 marca 2010 r. powód zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w G.o wydanie mu kserokopii akt sprawy I A Co 9/10, które otrzymał tego samego dnia. Kolejnym wnioskiem z dnia 15 kwietnia 2010 r. powód zwrócił się do Sądu Okręgowego w Gdańsku o wykonanie kserokopii akt 12,20,24,27,52-54,65 oraz o wskazanie, jaka wartość przedmiotu sporu została wpisana w repertorium C, które to dokumenty otrzymał w dniu 24 maja 2010 r. Pismem z 31 maja 2010 r. powód poinformował mocodawcę o ustanowieniu go pełnomocnikiem i zwrócił się z prośbą o przesłanie pozwu, którego nie było w aktach żadnej ze spraw, celem oceny zasadności składania skargi. W odpowiedzi na to pismo J. J. poinformował powoda, że nie dysponuje pozwem, i prosi o spotkanie się z nim w areszcie śledczym w G.. Powodowi nie udało się jednakże skontaktować z mocodawcą, albowiem nie wyrażał on zgody na takie spotkanie, a następnie został przeniesiony do aresztu śledczego w W..

W dniu 30 lipca 2010 r. powód złożył opinię o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wraz z wnioskiem o przyznanie kosztów.

Postanowieniem z dnia 30 września 2010 r. Sąd Apelacyjny w G. oddalił wniosek powoda o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej J. J. z urzędu w przedmiocie sporządzenia opinii o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 14 grudnia 2009 r. sygn. Akt I A Cz 1682/09.

Pismem z dnia 26 października 2010 r. skierowanym do Przewodniczącego Wydziału powód zwrócił się o wyjaśnienie przyczyn podjęcia przez Sąd takiej decyzji. Z notatki urzędowej sporządzonej przez jednego z sędziów będącego w składzie orzekającym wynikało, iż przyczyną oddalenia jego wniosku o przyznanie kosztów za sporządzenie przedmiotowej opinii było uchybienie dwutygodniowemu terminowi do złożenia opinii, wynikającemu wprost z art.118 § 5 k. p. c. Przepis ten obowiązuje od dnia 19 kwietnia 2010 r. a więc, najdalej licząc od tego dnia powód winien złożyć opinię w terminie dwóch tygodni. Natomiast opinia wpłynęła do Sądu dopiero w dniu 30 lipca 2010 r.

Pismem z dnia 7 grudnia 2010 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty na swoją rzecz kwoty 2700 zł tytułem odszkodowania za utracone korzyści (wynagrodzenie radcowskie) wynikające z bezpodstawnego odmówienia przyznania mu kosztów zastępstwa procesowego za pomoc prawną świadczoną przez niego z urzędu w sprawie o sygnaturze I A Co 9/10. Jednocześnie powód złożył wniosek o przywrócenie mu terminu do złożenia opinii o braku podstaw do złożenia skargi, a także wniosek o doręczenie mu odpisu postanowienia z dnia 30 września 2010 r. z uzasadnieniem. Postanowieniem z dnia 11 maja 2011 r. Sąd Apelacyjny w G. odrzucił wniosek powoda o przywrócenie terminu, a także odmówił sporządzenia i doręczenia uzasadnienia. Zażalenie powoda na to postanowienie zostało odrzucone przez Sąd Apelacyjny w G. postanowieniem z dnia 22 czerwca 2011 r., podobnie jak kolejne zażalenia powoda (postanowienia z dnia 20 lipca 2011 r. i 12 września 2011 r.)

Sąd Okręgowy oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał powództwo za niezasadne. Wskazał, że podstawę prawną roszczenia powoda stanowi art. 417¹ § 2 k.c., i art. 424^{1b} k.p.c. Zgodnie, z treścią pierwszego przepisu, jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie ostatecznej decyzji, bądź prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej. Zgodnie natomiast z treścią art. 424^{1b} k.p.c w przypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba, że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, że orzeczenie Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 30 września 2010 r. jest niezgodne z prawem. Wskazał, iż w przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny oddalił wniosek powoda o przyznanie mu wynagrodzenia uznając, iż jego opinia o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została złożona po terminie określonym w art. 118 § 5 k. p. c. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli radca prawny ustanowiony w związku ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi, jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić o tym na piśmie strony oraz sąd, jednakże nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia zawiadomienia go o wyznaczeniu. Do zawiadomienia radca prawny dołącza sporządzoną przez siebie opinię o braku podstaw do miesienia skargi. Zwrócił uwagę, że powyższy przepis wszedł w życie w dniu 19 kwietnia 2010 r., a zatem obowiązkiem powoda był o zawiadomienie Sądu i strony o braku podstaw do wniesienia skargi najpóźniej do dnia 4 maja 2010 r. Natomiast opinia o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia została złożona przez powoda dopiero w dniu 30 lipca 2010 r., a zatem ze znacznym przekroczeniem terminu. Zdaniem Sądu ocena działania powoda jako pełnomocnika i w konsekwencji złożenie opinii po terminie wyznaczonym artykułem 118 § 5 k. p. c. oznaczało nie zachowanie przez niego zasad należytej staranności, co w konsekwencji prowadziło do nieuwzględnienia jego wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Nie miał przy tym znaczenia w sprawie fakt zaniechania przez Sąd Apelacyjny w G. powiadomienia właściwego organu samorządu zawodowego o niezachowaniu należytej staranności przez powoda przy sporządzaniu opinii.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

1. art. 118 § 5 i 6 k.p.c., art. 6 ust. 1 i art. 22³ ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z § 15 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, poprzez błędną wykładnię i uznanie, że złożenie opinii o jakiej mowa w art. 118 § 5 k.p.c. z przekroczeniem dwutygodniowego terminu, uzasadnia odmowę przyznania kosztów pomocy prawnej udzielonej poprzez sporządzenie tej opinii;

2. art. 424^{1b} k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 września 2010r. nie jest niezgodne z prawem w sytuacji, gdy podstawą oddalenia wniosku o przyznanie kosztów pomocy prawnej miało być złożenie opinii, o jakiej mowa w art. 118 § 5 k.p.c. z przekroczeniem dwutygodniowego terminu;

3. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 245 k.p.c., art. 6 k.c. i art. 9 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, że pozwany udowodnił, iż przyczyną oddalenia wniosku powoda o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej było sporządzenie opinii o braku podstaw do wnoszenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z przekroczeniem terminu, o jakim mowa w art. 118 § 5 k.p.c.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania za obie instancje wg norm przepisanych.

Powód poddał również pod rozagę Sądu II instancji zasadność wystąpienia z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego: „Czy na podjęte po raz pierwszy w sprawie postanowienie Sądu II instancji w przedmiocie odmowy przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, służy zażalenie”.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wniosku powoda o zwrócenie się z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego, wskazać należało, że wyrokiem z dnia 30 października 2012r. (sygn. akt SK 20/11) Trybunał Konstytucyjny uznał, iż art. 394⁽¹⁾ § 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do 2 maja 2012 r., w zakresie, w jakim nie przewidywał zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji oddalające wniosek pełnomocnika ustanowionego z urzędu o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu przed sądem drugiej instancji - jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 176 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przesłanką tego rozstrzygnięcia było przyjęcie, że w świetle konsekwentnego stanowiska Sądu Najwyższego nie służy zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie należnych pełnomocnikowi kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (por. motywy wyroku). Powyższa kwestia jest już, zatem rozstrzygnięta i nie budzi żadnych wątpliwości. W tej sytuacji słusznie zatem Sąd Apelacyjny w G. po odmowie przyznania powodowi wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 14 grudnia 2009r., sygn. akt I A Cz 1682/09, za niedopuszczalne uznał środki zaskarżenia składane kolejno przez powoda na to rozstrzygnięcie.

Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie wnioskowanym przez strony, zaś zebrane dowody poddał wszechstronnej i wnikliwej analizie. Ustalając stan faktyczny sprawy stanowiący następnie podstawę do dalszych rozważań w kwestii zastosowania w sprawie przepisów prawa materialnego wskazać należy na to, iż poczynione przez ten sąd ustalenia znajdują odzwierciedlenie w dowodach zebranych w sprawie. Dokonana przez sąd okręgowy analiza prawna okoliczności faktycznych sprawy nie budzi również uzasadnionych wątpliwości.

W związku z tym Sąd Apelacyjny przyjmuje poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne - jako własne bez potrzeby ich ponownego przytaczania.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił okoliczności, które związane były ze sporządzeniem przez powoda opinii o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 14 grudnia 2009, sygn. akt IA Cz 1682/09, które znajdują oparcie w dokumentach znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, a także w aktach sprawy I A Co 9/10 oraz I A Cz 1682/09. Nietrafny jest zarzut powoda odnoszący się do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c w zakresie, w jakim Sąd ten przyjął, iż przyczyną oddalenia wniosku powoda o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu było uchybienie przez niego terminowi złożenia opinii o braku podstaw do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Takie motywy wskazał Przewodniczący składu sędziowskiego w notatce urzędowej z dnia 9 listopada 2010r. (sygn. akt I ACo 9/10), sporządzonej w trybie art. 157 § 3 k.p.c.. Notatka ta została sporządzona w celu wyjaśnienia motywów niezaskarżalnego, a więc niewymagającego uzasadnienia, rozstrzygnięcia postanowienia z dnia 30 września 2010 r. na skutek pisma powoda z dnia 22 października 2010r., w którym żądał on wyjaśnienia odmowy przyznania mu wynagrodzenia. Wbrew zarzutom skarżącego notatka urzędowa nie stanowi dokumentu prywatnego, lecz jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c., (podobnie jak protokół posiedzenia, orzeczenia sądowe), zważywszy, że została sporządzona w przepisanej formie przez powołany do tego organy władzy publicznej w zakresie jego działania. Skoro przepisy nie wymagały sporządzenia uzasadnienia orzeczenia (art. 357 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.), to wystarczające było sporządzenie notatki urzędowej stanowiącej odpowiednik

protokołu z posiedzenia jawnego (art. 157 § 1 i 3 k.p.c.). W ocenie Sądu Apelacyjnego, wystarczające jest, aby tego rodzaju notatka została podpisana jedynie przez przewodniczącego posiedzenia, analogicznie do wymogów podpisania protokołu pisemnego (art. 158 § 3 k.p.c.). Dokument urzędowy, odpowiadający wymaganiom z art. 244 k.p.c. korzysta z domniemania prawdziwości (autentyczności) oraz domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Domniemania te mogą być obalone w sposób przewidziany w art. 252 k.p.c. tj. przez zaprzeczenie prawdziwości dokumentu lub przez udowodnienie, że oświadczenie zawarte w danym dokumencie urzędowym jest niezgodne z prawdą. W tej sytuacji obalenie domniemania prawdziwości tego dokumentu spoczywało na stronie skarżącej. Zastosowanie domniemań ustanowionych w art. 244 k.p.c. w odniesieniu do postanowienia Sądu Okręgowego ogranicza się do konieczności przyjmowania, że Sąd Okręgowy wydał w sprawie toczącej się pomiędzy określonymi osobami orzeczenie o treści stwierdzonej dokumentem. Wobec braku uzasadnienia rozumowanie Sądu, które zadecydowało o wyniku postępowania, można odtwarzać w oparciu o treść sporządzonej notatki urzędowej. Twierdzenia powoda, iż rzeczywiste motywy rozstrzygnięcia sądu były inne, nie ma żadnego oparcia w materiale dowodowym zebrany w sprawie. Wbrew też stanowisku powoda wyrażonym w apelacji, to na nim spoczywał ciężar wykazania, iż kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem, a zatem pozwany nie miał obowiązku dowodzenia w tym zakresie, w szczególności wskazywania okoliczności, iż postanowienie jest z prawem zgodne.

Z tych względów zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 245 k.p.c., art. 6 k.c. i art. 9 § 1 k.p.c., należało uznać za bezzasadny.

Sąd Apelacyjny nie dostrzega też, aby Sąd I instancji dopuścił się do obrazy prawa materialnego art. 118 § 5 i 6 k.p.c., art. 6 ust. 1 i art. 22³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z § 15 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Obowiązek pokrycia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej stronie przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, wynika z art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65 ze zm. – dalej u.r.p.). Na podstawie delegacji zawartej w art. 22³ ust. 2 u.r.p. szczegółowe zasady ponoszenia tych kosztów, z uwzględnieniem sposobu ich ustalania, wydatków stanowiących podstawę ich ustalania oraz maksymalnej wysokości opłat za udzieloną pomoc, określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349). Jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy pomoc prawna powinna być udzielana zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalistom, podjęcie zaś przez pełnomocnika czynności z uchybieniem zasad profesjonalizmu nie odpowiada pojęciu pomocy prawnej rzeczywiście udzielonej, warunkującej skuteczne domaganie się przez pełnomocnika przyznania wynagrodzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1999r., II CKN 341/98, OSNC1999/6/123, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007r. II Cz 69/07, OSNC 2008/3/41). Bezsprzecznie w pojęciu profesjonalizmu mieści się także terminowość podejmowania przez pełnomocnika określonych czynności. Jak trafnie ustalił Sąd I instancji, powód nie wykazał, aby niedochowanie wspomnianego terminu nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

W czasie, kiedy powód został ustanowiony pełnomocnikiem, zmieniły się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a mianowicie został dodany art. 118 § 5 k.p.c. Przepis ten wskazuje, że adwokat lub radca prawny ustanowiony w związku z postępowaniem kasacyjnym lub postępowaniem o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może odmówić sporządzenia i wniesienia skargi, jeżeli nie widzi podstaw usprawiedliwiających jej wniesienie. Omawiane rozwiązanie w założeniu ma utrudniać wnoszenie skarg kasacyjnych lub skarg o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, oczywiście niezasadnych (por. uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 21 września 2000 r., III CZP 14/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 1). W uzasadnieniu projektu zmian wskazano też, że określenie takiego terminu umożliwia stronie ewentualne ustanowienie pełnomocnika z wyboru jeszcze przed upływem terminu do dokonania czynności, jeżeli nie zgodzi się ona ze stanowiskiem pełnomocnika. Przewidując prawo adwokata lub radcy prawnego do odmowy sporządzenia skargi, omawiany przepis zobowiązuje pełnomocnika do pisemnego

zawiadomienia sądu o takiej sytuacji niezwłocznie, jednakże nie później niż w terminie 2 tygodni od zawiadomienia o wyznaczeniu. Ponadto nowy art. 118 § 5 k.p.c. nakładał na adwokata i radcę prawnego obowiązek sporządzenia pisemnej opinii o braku podstaw do wniesienia skargi, którą pełnomocnik jest obowiązany dołączyć do zawiadomienia kierowanego do sądu i strony. Wraz z wykonaniem tych czynności ustaje obowiązek udzielenia pomocy prawnej spoczywający na wyznaczonym adwokacie lub radcy prawnym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można zgodzić się z powodem, że skoro jest to termin instrukcyjny, to przekroczenie tego terminu nawet w sposób znaczny, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, nie ma znaczenia dla oceny profesjonalizmu działania pełnomocnika. Okoliczność, iż samą skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia można wywieść w terminie dwóch lat, nie oznacza, że taki termin jest też dopuszczalny dla sporządzenia opinii o braku podstaw do jej wniesienia, skoro ustawodawca wprost przewidział termin dwutygodniowy. Zakładając racjonalność działania ustawodawcy należy przyjąć, iż poza motywami wskazanymi w uzasadnieniu projektu zmian art. 118 k.p.c. istnieją też inne przyczyny uzasadniające określenie tego terminu jako dwutygodniowego.

Bez znaczenia jest okoliczność, czy strona poniosła szkodę z tego tytułu czy też nie, gdyż przepisy jak i stanowisko judykatury, nie wiąże doniosłości prawnej z tą przesłanką. Zgodzić się też należało z Sądem Okręgowym, iż mimo, że powyższe zmiany wprowadzone zostały ustawą z dnia 17 grudnia 2009r., a zatem weszły w życie już po ustanowieniu powoda pełnomocnikiem z urzędu J. J. w sprawie o sygn. akt IA Cz 1682/09, to dotyczyły one powoda, gdyż zgodnie z jej art. 4 ust. 2, przepis art. 118 k.p.c. w brzmieniu przez nią nadanym, stosuje się od momentu wejścia w życie ustawy. Powód jako profesjonalista winien na bieżąco śledzić zmiany przepisów i związane z tym kwestie intertemporalne.

Bezzasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 118 § 6 k.p.c., który dotyczy sytuacji stwierdzenia przez sąd wadliwości merytorycznej sporządzonej przez pełnomocnika opinii o braku podstaw do wniesienia skargi. W okolicznościach niniejszej sprawy przyczyną odmowy przyznania powodowi kosztów pomocy prawnej było naruszenia zasad profesjonalizmu w związku z uchybieniem terminu sporządzenia opinii, nie zaś jej braki merytoryczne, co obligowałoby sąd do zawiadomienia właściwego organu samorządu zawodowego, aby ten wyznaczył innego pełnomocnika z urzędu.

Sąd Apelacyjny podziela w pełni stanowisko Sądu I instancji, iż orzeczenia Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 30 września 2010 r. wydanego w sprawie I A Co 9/10, nie można uznać za sprzeczne bądź też niezgodne z prawem.

Sąd przytoczył bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego, który co do zasady zajmuje się rozpoznawaniem skarg o stwierdzenie niezgodności orzeczeń z prawem. Jak wskazał prawidłowo Sąd I instancji, niezgodność z prawem, powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku wyrokowi sądu można przypisać cechy bezprawności. Zatem, jeżeli sąd nie wykracza poza obszar przyznanej mu swobody, nie pozostaje w kolizji z własnym sumieniem oraz prawidłowo dobiera standardy orzecznicze, to działa w ramach porządku prawnego nawet wtedy, gdy wydane orzeczenie można ocenić jako obiektywnie niezgodne z prawem. Przyjęcie odmiennego zapatrywania stwarzałoby zagrożenie dla takich wartości jak stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego takie okoliczności nie zostały w niniejszej sprawie wykazane, a zatem słusznie Sąd przyjął, że wobec nie stwierdzenia tego rodzaju uchybień brak jest podstaw do dochodzenia odszkodowania w oparciu o art. 417¹ § 2 k.c. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nasuwa jednoznaczny wniosek, iż kwestionowane orzeczenie z uwagi na uchybienie zasadom profesjonalizmu przez powoda w niniejszej sprawie, było prawidłowe i uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że bezzasadne są zarzuty apelacji zmierzające do wykazania twierdzenia powoda o niezgodności z prawem orzeczenia Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 30 września 2010 r., sygn.. IA Co 9/10.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt.3 w zw. z §13 ust. 1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).